

LA SOPA

Un cafè, casu'm tot!

A fora bufa una tramuntana de cal Déu. S'obre la vidriera del cafè i, sota una barretina de color vermell intens, entra un rondinaire.

RONDINAIRE: Pitu: un cafè! Collons, quin desastre! La mare que em va parir!

PITU: Què ha passat?

RONDINAIRE: Què NO HA PASSAT! He passat pel rec i encara hi ha la merda de tot l'any! Els contenidors oberts i *bassures* per terra! Dues cadires trencades i tot! Encara no han posat els tres peus. I saps què?

PITU: No, però segur que m'ho diràs.

RONDINAIRE: No has vist que no han penjat enlloc el cartell demanant gent per a portar els perols a Plaça des del rec? Cada any es queixen del

mateix! Els falten braços per a pujar els perols! Casu'm tot!

PITU: No t'embalis...

RONDINAIRE: Que no m'embali? Saps que van quedar dos pisos dels Ferrer on no van trucar? Ah, i un parell més als pisos d'en Matas! I no sé si als carrers de Defora els varen fer tots! Després es queixen que no els sobren quartos.

PITU: Home, és que aquest any...

RONDINAIRE: Aquest any... Merda! Collons! És que algú ha de dir la veritat! Abans fins i tot feien ball al vespre! Ah, i a la tarda per a la mainada!

PITU: No vas anar a la reunió?

RONDINAIRE: A la reunió? Ah, aquesta és una altra! Reunions? Es troben per fer tiberis. A esmorzar hi son tots!

PITU: Vols dir que no passes de la ratlla?

RONDINAIRE: És molt bonic passejar la barretina i sortir a la *tele*! Som a Dimarts de Carnaval i tot està per fer! I l'Ajuntament no hi diu res? És clar, com que ja són associació...! Saps què? Pago i cardo el camp: a veure si em passa el cabreig. Cap a casa a fer foc! Quina colla! Sí que anem bé!

PITU: Està pagat.

RONDINAIRE: Gràcies, Pitu. Adéu! Mare de Déu, quina colla d'ànecs!

PITU: Adéu, adéu...

Ningú no es va atrevir a dir al rondinaire –del qual no direm el nom, encara que tots en coneixem almenys un– que enguany la Sopa es va fer a Plaça.

KIM CAMA I GIL

COMISSIÓ DE LA SOPA DE VERGES

Perruqueria Mixta

Dolors Font Payet

C/ Padró nº- 6.

17142. Verges

972-78 02 52. Tardes
679.512.615. Mòbil

GARATGE

BELLAPART, SL

TALLER MECÀNIC

C/ Baix Empordà, 49 17142 VERGES (Girona)
e-mail: garatgebellapart@hotmail.com
Tel./Fax 972 780 056

PENYA DE L'ESPARDENYA

Activitats semestrals

La Penya de l'Espardenya, durant aquest primer semestre del 2014, ha dut a terme totes les activitats programades. Tenim un grup familiar molt participatiu i això ajuda a tirar endavant amb moltes ganes.

En aquests últims mesos hem descobert molts indrets nous del nostre entorn en les sortides següents:

- » **Gener:** Castell de Palagret, a Juià.
- » **Març:** La mina dels Bandolers, a Falgars d'en Bas.
- » **Abril:** Les Roques encantades i la Salut, a les Guillerries.
- » **Juny:** El Quermany, a Pals.

Hem de destacar aquestes activitats:

- La sortida del mes de febrer, en què vam fer la pujada al pic de la Dona, amb raquetes de neu. Tot i que el temps no ens va acompanyar gaire a causa del fort vent i del cel tapat, un grup de joves i pares van fer el cim. La resta de mainada més petita es van acostar a Tregurà per tocar la neu i fer baixades amb trineu.

- La sortida de cap de setmana del mes de maig pel massís del Montgrí, on les onze famílies vam iniciar la ruta des de l'ermita de Santa Caterina, passant pel castell del Montgrí, el Montplà i baixant cap a les Dunes, on vam fer nit a la Casa del Guarda de les Dunes. L'endemà al matí ens vàrem arribar a la cala Pedrosa per fer la primera banyada de l'any i vam concloure la jornada amb una bona fideuada.

De cara a l'estiu ens queda l'acampada familiar de cap de setmana, programada per al 18, 19 i 20 de juliol. La zona escollida serà per les gorgues de la Garrotxa; així podrem fer caminades ben refrescants. Esperem que el temps ens acompanyi i puguem gaudir tots plegats de la sortida. Publicarem més informació a la nostra pàgina web.

Sortida a la mina dels Bandolers

Sortida de cap de setmana al massís del Montgrí

Per a qualsevol informació o per formar part del nostre grup, us podeu posar en contacte amb nosaltres per mitjà dels telèfons 972 78 02 91 (Jordi Matas i Anna Boadas), 972 78 01 96 (Àngels i Josep Isern) o ens podeu escriure a l'adreça electrònica lapenya@paispetit.com. Si voleu obtenir més informació sobre La Penya de l'Espardenya, consulteu <http://lapenya.paispetit.com>.

EQUIP DE MONITORS

ASSOCIACIÓ D'AJUDA EN CARRETERA DYA A GIRONA

Vint anys a la demarcació de Girona

El passat 20 d'abril DYA Girona va fer vint anys d'història. Arribar fins aquí no ha estat gens fàcil, i ha calgut d'invertir-hi moltes hores i tot el que això comporta: paciència, decepcions, emprenyades, plors, rialles...

Fent història, tot es remunta a principis del 1993. La formació de DYA es va produir en buscar un canvi de l'entitat on érem llavors, també de vinculació sanitària i d'ambulàncies.

Els qui vàrem fer possible aquesta iniciativa vàrem ser Dídac Basanta, de l'Escala; Carme Majó, de Verges; Francesc Aguilar, de Torroella de Montgrí; Daniel Gras, de l'Estartit; Lluís Vega (ja traspasat), de Verges; Eva Fontquerna, de Sant Julià de Ramis; Josep Sabeña, de Pals, i el qui signa l'article, Àngel Galán, de Verges, un dels membres impulsors i fundadors, i president des dels inicis.

Plegats vàrem estar quasi un any treballant constantment per poder aconseguir-ho: adaptació dels estatuts unificats del castellà al català, tramesa de documentació, espera de les corresponents respostes... Val a dir que aleshores no era com ara, en què les noves tecnologies faciliten que en un temps molt breu es puguin solucionar qüestions que llavors eren molt lentes; tot anava per correu ordinari, i això demorava qualsevol tràmit en un temps molt llarg d'espera.

Finalment el 20 d'abril de 1994 el Departament de Justícia de la Generalitat ens lliurà l'esperada resposta acreditant-nos per a poder crear l'Associació d'Ajuda en Carretera DYA Província de Girona amb seu a Verges. A partir d'aquí, se'ns girava l'autèntica i feixuga tasca: fer documentació complementària, adquirir un CIF, donar coneixença de les inicials DYA a la societat catalana –penseu que aquesta entitat, a les nostres contrades, no era gens coneguda–.

D'il·lusió no ens en mancava: treballàvem de manera constant per anar aconseguint cada dia més coses. Per a poder comprar les primeres amilles de l'uniforme, com les primeres farmacioles, vàrem fer aportacions econòmiques particulars, treballs inusuals per a les finalitats de l'entitat, endegant una campanya a Verges de recollida, durant diversos dies, de material de reciclatge (ampolles de cava, cartró, paper, ferralla...) que anàvem a vendre, i amb el capital aconseguit vàrem poder comprar una motxilla amb equipament d'oxigen, que va ser molt útil i també vital, davant una aturada cardiorespiratòria soferta per una persona durant l'arrossada popular un Dilluns de Pasqua a Verges.

Amb els pas del temps hem anat prosperant i aconseguint ser més autosuficients; a hores d'ara disposem de moderns equips de treball òptims en el moment actual. Tot això ha estat possible gràcies a un gran esforç intern i a l'ajut incondicional dels voluntaris que integren el teixit humà de l'Associació, que de manera altruista i desinteressada hi aboquen el seu

temps aportant-hi estimació i dedicació perquè tot funcioni i sigui correcte, al servei dels altres.

Com a resum general de les activitats fetes per DYA, podem dir que actualment hem fet set-cents serveis en àmbits sanitaris, logístics i formatius.

Per acabar aquest escrit, vull expressar en nom de l'entitat que represento l'agraïment més sincer a totes les persones, entitats i organismes que ens han entès i ajudat, donant-nos suport i confiança par a poder arribar fins aquí.

A tots, gràcies!

ÀNGEL GALÁN I MONT

PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ D'AJUDA EN CARRETERA DYA A GIRONA

www.dyagirona.org

www.dya.cat

"la Caixa"

OFICINA DE VERGES
C/ Progrés, 7 i 9 - Tel. 972 16 31 50

CASAL DE JUBILATS**Fem la nostra...**

El Casal de la gent gran va fent. Seguim la tradició i obrim cada dia, així els qui s'hi acosten hi poden passar l'estona fent la seva.

El dijous i el diumenge fem una mica d'extraordinari: quina o bé quina i ball, per acabar-ho d'arrodonir.

No ens oblidem de col·laborar amb les bones causes ni de celebrar algunes festes, que sempre acaben amb un bon dinar o un bon berenar.

Desitgem continuar col·laborant amb veïns i amics, i escoltant les seves opinions.

Per molts anys!

JUNTA DIRECTIVA**TALLER
MECÀNIC***Àngel Julià*

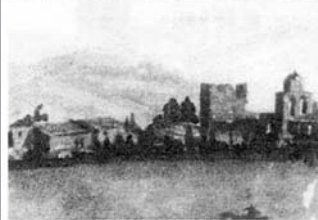
Baix Empordà, 13 - Tel. 972 78 00 21
17142 VERGES (Girona)

MAPFRE

Plaça Onze de Setembre, 10
Tel. 972 78 08 08 - Fax 972 78 05 42
17142 Verges

Bar L'Empordanet

Joan Agustí Feliu

La Tallada d'Empordà

17134 GIRONA

Tel. 972 78 03 02

**SUPER VERGES
MERCÈ MERCADER**

Carrer Major, 22
Tel. 972 78 00 27
17142 Verges

MARTINA NARLOCH

FISIOTERAPEUTA
TERÀPIES MANUALS
666 90 60 93 Hores convingudes
VERGES - CAMALLERA

PEIXATERIA**COLL**

L'ESCALA
TORROELLA DE MONTGRÍ

perre
PERRUQUER

PERE RANDA

1976 - 2011
més de 35 anys
(prenent el pèl...)

AVINGUDA JOSEP PLA, 42
17200 PALAFRUGELL (GIRONA)
TEL. 972 302 719

CLUB DE BÀSQUET VERGES

Temporada 2013-2014

Aquest any el Club de Bàsquet Verges ha renovat la junta. Ens hi hem posat, com és lògic, pares i mares de les nenes que actualment juguen amb el CB Verges. El nostre agraïment a la feina i dedicació de la junta anterior, al seu esforç i a l'ajuda que ens han donat per a tirar endavant aquesta nova etapa. Esperem poder continuar gestionant el club per tal que hi pugui haver bàsquet a Verges per molts anys, amb el suport de l'Ajuntament, que també aposta per fomentar l'esport local i s'ocupa del manteniment de les instal·lacions del Pavelló.

Som un club petit, però amb vint-i-cinc anys d'història. Aquesta temporada 2013-2014 hem tingut tres equips, tots femenins: les més grans, les Pre-infantil (1r d'ESO), un equip de Mini A (6è de primària) i un equip de Mini B (nenes de 4t, 5è i 6è de primària). Entre les unes i les altres hem anat a jugar gairebé per tota la geografia de la província, amb més o menys bons resultats, però posant-hi ganes i il·lusió, tant si guanyàvem com si perdíem, aprenent-ne cada vegada més i passant-ho bé jugant o bé animant.

Per a poder tirar endavant el club cal la col·laboració i el compromís dels qui en formem part i que tots hi aportem el nostre gra de sorra. Per això volem destacar el paper dels entrenadors –David Resta, Pau

Parals i Adrià Arbat–, i agrair-los el temps que han dedicat de manera desinteressada a les nenes. També la feina d'un grup de pares per a fer la taula, el cronòmetre i les actes, anar a acompanyar les nenes a l'entrenament sortint de l'escola, esperar-se al Pavelló en els entrenaments, substituir en algun cas l'entrenador quan ha fet falta i col·laborar en els desplaçaments.

I ja comencem a preparar la propera temporada, procurant que hi hagi continuïtat dels equips actuals, comptant amb les nenes, mares, pares, entrenadors (si és possible), fent una crida a tothom qui hi vulgui participar. Els tres equips actuals van pujant a mesura que les nenes van creixent, però no es formen equips nous de base. Poden començar a jugar-hi nens i nenes a la categoria de Pre-mini, de 3r i 4t de primària (8-10 anys), però també de més petits, de 1r i 2n de primària, fent equips combinats de Pre-mini, iniciant-se en el bàsquet, començant a aprendre'n i a jugar...

Des d'aquí volem animar qui vulgui apuntar-s'hi que es posi en contacte amb el club a l'adreça de correu clubbasquetverges@gmail.com.

JUNTA DIRECTIVA

CORAL VERGELITANA

Una entitat que dona prestigi al poble

Corria l'any 1983, la meua dona i jo vivíem a Figueres: ella feia de mestra a Pontós i jo era als «fossos» o sigui a La Salle. Després d'haver d'anar a diferents llocs, la Nuri va obtenir la plaça definitiva a l'escola de Verges. Amb en Jordi, de dos anys, i esperant la Marta, vàrem pensar que era millor viure on treballava la mare.

La Nuri ja coneixia Verges –és de Torroella– però jo es pot dir que no, tot just hi havia estat alguna vegada per veure la Processó. De fet, en aquella època el jovent alt-empordanès no solia baixar gaire al Baix Empordà, ni al Gironès, i menys a la Selva; de vegades, alguna escapada a Banyoles. Molts, com jo, a Roses ja teníem marxa, i per a la resta (estudis, compres, metges...) ja hi havia Figueres.

Ens vàrem instal·lar en un dels pisos de mestres annexos a l'escola, sobre l'actual llar d'infants, i on en un futur hi haurà la biblioteca. La veritat és que hi vàrem estar molt bé: eren habitatges senzills però en aquell temps a les parelles joves no ens preocupava gaire si teníem o no totes les comoditats i els detalls que sembla que «es necessiten» ara.

Bons veïns, gent acollidora a les botigues, salutacions pel carrer, és el que es vam trobar a Verges.

El nen va anar a la *guarderia* –disculpeu la gent de les llars d'infants, però abans en deïem així– que estava situada als baixos de l'Ajuntament. La Pilar hi feia una gran tasca, sola i amb molt pocs mitjans. Després, quan va néixer la nena, vàrem buscar algú que se'n fes càrrec mentre la mare treballava: la Quimeta. Després de conèixer-la ens va quedar més clar que, per davant de la professionalitat, hi ha la integritat, l'honradesa i les ganes de fer la feina de cor. Gràcies, Quimeta!

L'1 setembre de 1988 m'incorporava a l'Escola Francesc Cambó i Batlle de Verges, després de treballar cinc cursos al Pous i Pagès de Figueres amb un alumnat diguem-ne diferent. Aquí tenia la sensació d'estar en un indret tranquil, senzill, compartint la tasca amb persones també planeres, començant pels companys i els alumnes i acabant per les famílies, que, cal dir-ho, confiaven molt en la tasca dels mestres.

Tot això per dir que ja fa quasi vint-i-sis anys que treballo a Verges.

Una de les coses que més m'ha agradat, i m'agrada, és la quantitat d'entitats i grups que col·laboren en nombrosos actes de tot tipus. Són molts els qui hi participen tot i tractar-se d'una població petita. És un poble viu, dinàmic, amb entitats molt diverses, que ara no nomenaré per no

deixar-me'n cap però que abasten aspectes culturals, esportius, de lleure, etc.

De totes, una m'ha cridat sempre l'atenció: la Coral Vergelitana. I per què? Doncs perquè sempre he tingut el cuc de la música; a més, crec que era l'altra meua vocació, com ho ha estat i és ensenyar. Però no vaig posar-m'hi... Sí que de molt jove vaig cantar a l'Orfeó Rosinc, un grup coral els components del qual érem aficionats, pràcticament sense coneixements musicals.

Quan vaig deixar el càrrec que tenia a l'escola, vaig pensar que tindria més temps i podria fer altres coses; per tant, vaig anar a parlar amb en Ramon, l'ànima del grup, i vaig entrar a la Coral.

Jo no tinc coneixements musicals, només quatre pinzellades que ens donaven als estudiants de magisteri. Haig de dir que en alguns moments m'he sentit il·lusionat i al mateix temps una mica frustrat, i, fent una cura d'humilitat, que sempre va bé, he vist que em costa més que no em pensava estar al nivell que té la Coral. La majoria dels cantaires o tenen estudis musicals o molta experiència en això de cantar. Tot i sentir-m'hi a gust i agradar-me molt, en algun moment he pensat deixar-ho córrer; però, després de parlar-ho amb algú i sospesant que em sento molt bé amb la gent que en forma part, segueixo endavant. Suposo que es tracta d'anar pas a pas en l'aprenentatge, de ser discret en el cant, confiar en els companys de corda i posar-hi il·lusió.

Tot just entrar a la Coral començàvem a assajar el *Rèquiem* de Fauré, i va ser una experiència fabulosa, d'aquelles que t'emplenen: una barreja de satisfacció i d'orgull per una feina ben feta. Després va venir el treball amb les cançons d'en Llach: divertit, emotiu, amb un concert a Verges que assolí una fusió perfecta entre Coral, músics i públic.

Estic content de formar part d'aquest grup de cantaires, una entitat que dona un prestigi rellevant al poble de Verges.

SANTI LLORET

PARRÒQUIA

No som gallines..., però, fem de gallines?

És probable que ja coneguem la faula *L'àguila reial*, del jesuïta Anthony de Mello –publicada en *El cant de l'ocell*–, que explica que un home es va trobar un ou d'àguila i el va posar en un niu d'ous de gallina. L'àguila va néixer, com els altres pollets, i va aprendre a cloquejar com les gallines, a gratar la terra, a buscar cucs i a limitar-se a pujar a les branques més baixes dels arbres, exactament com totes les altres gallines. Un dia, ja vella, l'àguila mirà al cel i va veure un ocell majestuós que volava molt alt i com si no necessités esforçar-s'hi gens. L'àguila vella va quedar impressionada i, girant-se cap a la gallina més propera, li demanà: «Quin ocell és aquell?» La gallina mirà l'ocell i li va respondre: «Ah! És l'àguila daurada, reina del cel. Però no pensis en ella; no ens hem d'enganyar: tu i jo som d'aquí baix.» I l'àguila no va mirar mai més cap amunt, i morí amb la consciència que era una gallina.

Molta gent del món rural explica que han fet experiments semblants amb lloques, fent-los covar ous ben diversos, des d'ous d'oca fins a ous de guatlla, i que si posteriorment es deixa que la cria continuï amb la lloca, certament, durant algun temps, es pot establir una bona relació d'adopció, però inevitablement ve el moment en què la cria abandona el món on l'han ficat per a dur una vida més d'acord amb el que realment és.

És interessant meditar sobre el fet que l'animal, per a sortir d'aquest abandó, necessàriament ha d'haver sofert (el trasbals d'abandonar la terra, els companys, allò que sabia fer...). És el dolor de passar per la confusió i la crisi d'identitat; és com haver de morir per a tornar a néixer.

Doncs si és interessant meditar sobre això, molt més interessant és meditar sobre la nostra pròpia vida, perquè pot tenir un itinerari espiritual semblant: vivim com animals que van seguint el ramat de la societat, treballant pel pa

que ens permet passar el dia, i ens diem que el que cal és «anar fent» i que «qui dia passa any empeny», fins que s'hagi acabat...! Vivim així, però hi ha quelcom dins nostre que no hi està del tot d'acord. No deu ser que som àguiles que estem vivint com gallines que graten per tenir els seus cucs de cada dia i prou? Sí; no som gallines, però tots, poc o molt, fem de gallines.

A vegades es dona el cas de nens que, quan van a casa dels avis i miren un crucifix que hi ha penjat a la paret, pregunten: «Qui és aquest home? I l'àvia els respon: «Ah! És Jesucrist, el Fill de Déu. Com que tenia el cor posat en Déu, va poder estimar i perdonar, tant si les coses li anaven bé com si no; la seva vida i la seva felicitat volaven per sobre de les coses d'aquest món...». Però després, el nen que ha fet la pregunta també troba altres veus que li diuen «...però no pensis en això; no ens hem d'enganyar: hem d'aterrar i viure aquí baix.»

Certament fer-se seguidor de Jesucrist –com les cries quan abandonen el món de les gallines– implica passar pel dolor de posar en dubte alguns esquemes: pensar diferent d'altres companys, adonar-te que per a ser feliç ja no pots confiar en allò que saps fer i que et fa sentir que ets algú... i que t'has de fiar de Déu! Llavors a l'ànima hi ha quelcom que mor però que reneix a una vida més gran, més d'acord amb el que realment som: imatges de Déu amb capacitat d'estimar i ser feliços per sobre de les coses d'aquest món, tant si van bé com si no; no gens fàcil, però per això és important que sovint mirem amunt i veiem l'àguila –vull dir el crucifix– o fem el senyal de la creu sobre nosaltres mateixos, perquè això sol ja és una pregària que ens eleva una mica cap a Déu.

JOSEP PARACOLLS I MASFERRER

i COLORS ...

Interiorisme Pintura Rehabilitació
Aluminis PVC

972 78 05 18
c/ Girona, 47 VERGES 17142 (Girona)
info.colors@gmail.com

PLANXA I PINTURA
C/ Girona, 39
Tel. 972 78 01 96

ASSOCIACIÓ LA PROCESSÓ DE VERGES

Verges, Esparreguera... i Jerusalem

Els estudiosos de la cultura popular defensen que la processó és un tipus de cultura creada col·lectivament, que és viva i on l'intercanvi és vital i evident. Enguany, com sempre, ens hem inspirat en altres representacions i paisatges per millorar la Processó. Dins l'Equip de Direcció han sorgit noves propostes per a anar incorporant, però, això sí, tenint molt en compte la visió de conjunt, que és la part més important de la nostra feina, i sempre aplicant la nostra pròpia visió: la vergelitana.

El fet que la Passió de Jesús hagi estat un relat molt popular al llarg de molts segles ha provocat que hagi estat molt utilitzat en les diferents arts. La pintura i el cinema, per exemple, són una font inesgotable de recursos que ens serveixen també a nosaltres per a millorar la nostra festa. A Verges, la gent de vestuari es fixa molt en la varietat de vestits i de maneres de col·locar els vels, les túniques o els barrets com surten en les pel·lícules. Les manages, per la seva banda, en les trobades d'armats i romans en què participen, també es fixen en els estendards, els instruments o les figures que executen altres grups. La gent de material para atenció a tots els ginys que poden anar bé, sigui per a subjectar bé les banderoles o per a altres tantes coses que no acabaríem d'enumerar mai. Aquest any, per exemple, han fet que de la font de Jacob en tornés a rajar aigua, han millorat la seguretat de l'aixecament de la creu en la Crucifixió, han renovat el cartell de l'INRI, han incorporat llums de led a l'escenari per a marcar les posicions d'*attrezzo*...

En aquest context, el passat 2013, membres de l'Equip de Direcció vam visitar la representació de la Passió d'Esparreguera i els escenaris reals de la vida i mort de Jesús, a Jerusalem.

El mes de març l'Associació La Processó de Verges va ser convidada per la Passió d'Esparreguera a una de les seves funcions. Alguns membres de la junta, en representació de Verges, hi vam viatjar. Allà escenifiquen tota l'obra en un gran teatre, altíssim, preparat perquè tres creus igualment llargues culminin la Passió. Potser el que més ens va agradar va ser la utilització d'alguns recursos escènics per a potenciar tots els cinc sentits: al teatre, l'aigua cau en directe sobre els espectadors en el moment de la tempesta, hi apareixen cavalls i gossos, hi canten grills...

Pel maig, un de nosaltres, en viatge familiar, va ser a Jerusalem i en altres indrets de Palestina i d'Israel i va poder visitar diferents escenaris d'aquesta història. Jerusalem s'eleva sobre un turó i, dins la ciutat emmurallada, hi ha la casba, el mercat on els venedors exposen menta, cacauets, tot tipus de verdures, sandàlies..., fins i tot improvisen subhastes de petits electrodomèstics. Aquesta podria ser la gent del poble que va rebre Jesús com un rei en una de les portes de la ciutat o que l'acompanyava pels carrerons estrets i serpentejants de la Via Dolorosa. Arreu s'hi apil·len sacs d'encens de moltíssimes classes diferents, que cremen a les esglésies i que es confonen amb les olors dels olis d'essències perfumades i de la cera cremada. Va visitar també la basílica del Sant Sepulcre, el Palau del Sanedrí i la presó on Jesús va rebre l'assotament. Més enllà i fora ciutat, l'hort de Getsemaní, Betlem, el Jordà, la mar de Galilea... Resumint molt, fou una oportunitat perfecta per a tenir una visió global del paisatge i de l'atmosfera que desprenen els escenaris reals del drama.

Arran d'aquestes visites i d'altres idees que ens ballaven pel cap des de fa temps, l'Equip de Direcció hem decidit d'anar incorporant alguns petits canvis a la Processó. Enguany hem començat per algunes de les escenes de la plaça Major. Així, en la primera escena, mentre el Ram se'n va pel passadís, l'Oficial apareix com a testimoni que ha presenciat els fets i després marxa corrents a informar-ne el Sanedrí. Aquest afegitó permet presentar un personatge que més endavant surt i explica els fets que faran que el Sanedrí actüi. D'altra banda, en l'escena del Sant Sopar, quan s'obren els llums, es veu Jesús que està acabant de rentar els peus als apòstols. En aquest cas hi afegim un episodi que forma part de l'obra i que, sens dubte, enriqueix l'escena i el drama, mostrant com Jesús es postra per fer una feina d'esclaus. Finalment, en l'escena del Sanedrí, hi hem incorporat la crema d'encens de Jerusalem, amb l'objectiu d'ajudar a transportar-nos olfactivament a l'atmosfera del palau.

Aquest any estem especialment contents perquè la generació «sub16» i altres de més grans han participat molt activament en la Processó, ajudant els de material i direcció sense complexos i amb una trempera formidable: bona salut per a la Processó!

EQUIP DE DIRECCIÓ